

VAMPIRIA

DVŮR
ZÁZRAKŮ

VICTOR DIXEN

DVŮR ZÁZRAKŮ

© Éditions Robert Laffont, Paris, 2021

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alice Kottová, 2023

Cover © Nekro, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3442-9 (pdf)

VAMPIRIA
DVŮR
ZÁZRAKŮ

VICTOR DIXEN

přeložila Alice Kottová

F&B&S

Pro E.

*Do opuštěného lesa lépe jíti
než Paříží se toulat a dnes v ní žíti.
Nebožák, co v noci za úkolem musí,
v postranních uličkách pak leccos zakusí!*

*Já každý den zavírám dveře i oči,
dříve než se slunce za horizont stočí.
Ale jakmile v pokoji světla zhasnu,
oči vůbec nezamhouřím a jen žasnu.*

Nicolas Boileau – Potíže Paříže
(v roce 1666 křesťanské éry)

*Vyšla luna bílá.
Honem, moje milá:
Zavři rychle dveře,
vampýr už ven leze.
Pierrot vyšel z šenku,
vysáli ho venku.
Tělo ve tmě leží,
ghúlové už běží!*

Lidová píseň zpívaná v Paříži za soumraku
(o tři a půl století později,
v roce 299 éry Temnoty)

ANGLIE

SPOJENÉ
PROVINCIE

**MAGNA
VAMPYRIA**
ANNO 299

FRANCIE

SAVOJSKO

Směrem
k místokrálovstvím
americkým

PORTUGALSKO

SPANELSKO

MAROKO

ŘÍŠE OSMANSKÁ

Francouzské království

Místokrálovství

HRANICE MAGNY VAMPYRIE

Spojenecké země

Terra Abominanda (poslední známá hranice)

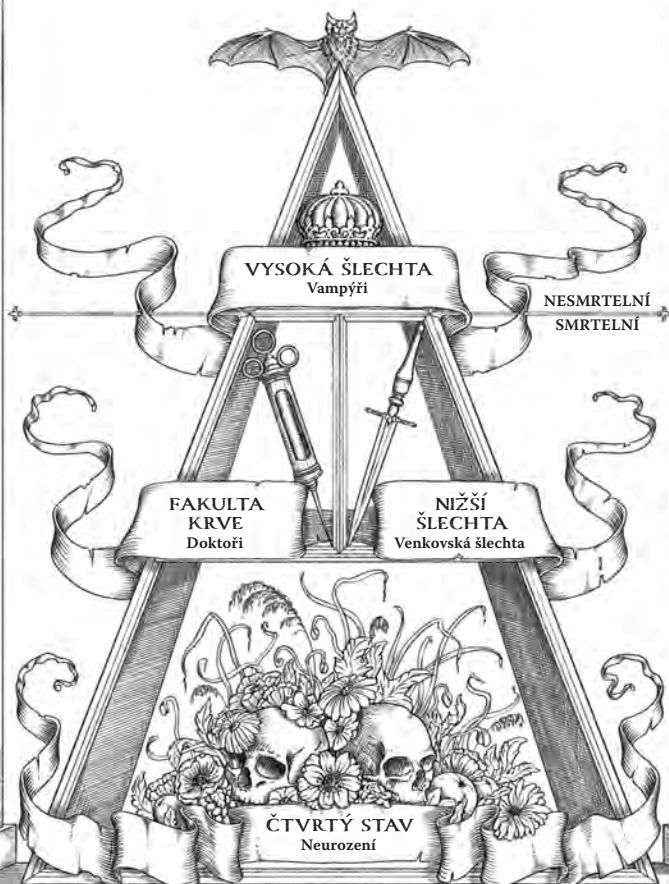
BEEE
FECIT

KODEX SMRTI CODEX MORTALIS

Edikt

*LUDVÍKA NEMĚNNÉHO, KRÁLE TEMNOTY
LUDOVICUS IMMUTABILIS, REX TENEBRAE*

sloužící jako prováděcí nařízení
neurozených smrtelníků ze čtvrtého stavu
na území celého království Francie
a všech místokrálovství
Magny Vampyrie.

PREAMBULE

Z milosti Temnoty se společnost Magny Vampyrie dělí na čtyři stavy.
Jeden stav nesmrtelných: vampýři z nejvyšší šlechty.
A tři stavy smrtelné: venkovští šlechtici z nižší šlechty,
doktoři z Fakulty krve a neurození ze čtvrtého stavu.
Články níže se týkají této poslední skupiny.

ČLÁNEK 1.:

POSLUŠNOST. *OBOEDIENTIA*

Neurozený lid se rodí a zůstává pod ochranou vampýrů,
za kterou jim musí prokazovat naprostou oddanost.

ČLÁNEK 2.:

OMEZENÍ POHYBU. *SEQUESTRUM*

Během dne, dokud svítí slunce, se neurození nemůžou
vzdálit víc než na kilometr a půl od své zvonice.

ČLÁNEK 3.:

ZÁKAZ VYCHÁZENÍ. *IGNITEGIUM*

Během noci, jakmile zazní večerní zvonění,
nesmí neurození opustit svůj domov.

ČLÁNEK 4.:

DESÁTKY. *DECIMA*

Každý měsíc musí neurození odevzdat desetinu krve.

ČLÁNEK 5.:

SANKCE. *SUPPLICIUM*

Veškeré jednání proti předchozím
článcům bude potrestáno.

I.

NEZVANÝ HOST

Nic není zranitelnějšího než podřimující tělo.

Ve spánku se všichni opět stáváme bezbrannými novorozenci.

Jako ta dívka, zapadlá v hluboké posteli, která je pro ni příliš velká.

Nic se nehýbe. Až na tu květinu na dívčině noční košili. Je to krvavá růže, zabodnutá do srdce, jejíž okvětní lístky pomalu rozkvétají na hedvábí.

Čím víc se květina barví do ruda, tím víc dívčin obličej bledne.

Barva rtů se rychle vytrácí.

Čelo už má stejně šedivý nádech jako vlasy rozhozené na polštáři.

Dívám se dívce do strnulých, překvapených očí. A vidím se v nich jako v zrcadle...

... a najednou pochopím, že ta mladá nebožka jsem já!

Rázem se vzbudím. Rychle si sáhnu na hrudník, na místo, kde mě smrt probodla.

Noční můra!

Pod prsty mi srdce bije jako o závod: jsem pořád živá.

Za těžkými závěsy pokoje právě zuří bouřka.

Vysoukám se z propocených příkrývek a začnu se ploužit potměným pokojem. Jako Králův panoš jsem dostala jeden z největších apartmánů ve Versailles.

Poslepu se před sebou snažím nahmátnout toaletní stolec, až do něj konečně narazím. Pomalu se sesunu na židli, která u něj stojí, a zatočím kolečkem na petrolejové lampě. Podřímující plamínek ihned oživne. V jeho záři se objeví bronzové hodiny. Ukazují pět hodin ráno. Koncem listopadu, na prahu zimy, zbývají do východu slunce ještě víc než tři hodiny. Nemůžu plýtvat ani minutou spánku – ten je v mém novém životě panoše velkou vzácností. Přesně v osm hodin musím být před Královou pohřební komnatou, kde se s ostatními pěti panoši účastníme Velkého ukládání.

Rychle otevřu dózu s prášky z vrby bílé. Dva si vezmu, abych rozehнала bolest, která mi tepá do hlavy. Odjakživa trpím kvůli přebytku černé žluči na chronické migrény...

Než začne lék účinkovat a vrátí mě zpět do říše spánku, prohlížím si unavený obličej v zrcadle. Zámečtí umělci do zlatého rámu vyryli iniciály D. G. jako Diana de Gastefriche. Jméno, pod kterým mě tu už měsíc znají. Jméno hrdinky, která zmařila atentát na Krále. Panovník přitom vůbec netuší, že se ve skutečnosti jmenuji Johana Froidelacová. A že nejsem dcera provinčního barona, ale neurozená dívka, jejíž rodinu zmasakrovali jeho vlastní lidé. A že jsem nepřišla do Versailles, abych mu sloužila, ale abych jeho říši začala postupně zevnitř rozvracet.

Můj úkol mi v temné noci přijde neskutečně velký. Moc dobře vím, že má falešná totožnost visí jen na vlásku. Nedokážu si přestavit, jaká muka bych zakusila, kdybych byla odhalena! Od příchodu ke Dvoru žiji v neustálém strachu, který mě dohání i ve spánku a do snů mi promítá hrůzné scény... Jako třeba tu,

o které se mi zdálo před chvílí. Jak na to myslím, zadívám se lépe do zrcadla, zda mě nemůžou prozradit nějaké nové detaily. Držím hlavu pod šedivými vlasy spletenými do tlustého copu dost vznešeně? Vypadají mé světlé oči dost povýšenecky? A jsou mé úzké rty dostatečně upjaté?

Snažím se představit si v zrcadle mladou, hrdou baronesu, ale vidím v něm jen ztracenou vesničanku, sirotu, která zůstala na celém světě sama...

Sama... Opravdu?

Nemihlo se mi teď za hlavou něco, tam v koutku zrcadla?

Nakrčím obočí a lépe se zadívám na odraz pokoje. Kromě slabé záře okolo petrolejové lampy zeje místnost v téměř naprosté tmě.

Mám ale pocit, že jeden z velkých sametových závěsů se v přítmi jemně pohupuje.

Přitom to nemůže být průvanem, protože vím, že jsem večer před spaním okno zavřela.

Teď už jsem si jistá. Tak jistá, že se mi migréna rozpustí jako led ve sklenici: *někdo se mi dostal do pokoje!*

Zůstanu nehybně sedět na židli, žaludek se mi svírá.

Ta noční mûra byla varováním.

„Kdo je tam?“ zamečím vysokým hlasem. Sama sobě zním jako jehňátko, které mají každou chvíli podříznout.

Žádná odpověď.

Sametové závěsy se náhle přestanou hýbat. Je to jako doznání. Doznání, že za nimi skutečně někdo je!

Strachy se pod neglizé zatřesu. Tahle tenká hedvábná látka mě sotva uchrání před ostrým mečem nebo špičáky: zrudne jako ta noční košile ve snu. A panošský meč mám schovaný v pochvě ve skříní až na druhé straně pokoje. Příliš velkého pokoje.

„Upozorňuji vás, že pokud začnu křičet, přiběhnou sem švýcarští gardisté!“

Ale moje slova přehluší hrom, jako by se samotné nebe vysmívalo mým směšným výhrůžkám. Nejenže venku zuří bouřka, ale předsíň mezi mým pokojem a zámeckou chodbou funguje jako tlumič. Kromě rozvášněných živlů neslyším skoro nic – hudba končících oslav ze spodních pater zámku sem sotva doléhá. Urození vampýři právě pode mnou dopíjejí poslední lahvičky vlašné krve, než se půjdou uložit do studených rakví. A smrtelní dvořané se opíjejí lahodnými víny, než se půjdou vyspat z opice do měkoučkových postelí.

I kdybych křičela z plných plic, nikdo mě neuslyší.

Třesoucí se rukou šátrám po toaletním stolku a snažím se najít nějakou zbraň. Ale nahmátnu jen hřebeny a kartáče. Rukou navíc vrazím do dózy s vrbou bílou. Spadne a roztrhne se o parkety.

Vtom se závěsy zprudka rozhrnou. Je to jako když cvakne spoušť. V přítmí někdo stojí.

Vyskočím a rozběhnu se ke dveřím. Ale ne dost rychle, abych tam byla dřív než nezvaný host.

Postaví se mi do cesty, takže se už ke dveřím nedostanu.

Rychle si ho přeměřím: má na sobě košili promočenou deštěm, pozašíváné plátěné kalhoty a na obličejí černý šátek s otvory pro oči. Chytne mě železným sevřením za ruku a prudce přitáhne k sobě. V druhé ruce drží dýku, jejíž tenké ostří odráží světlo lampy.

Pod provizorní maskou se mu začnou hýbat rty.

„Zhebni, ty hnusná smrtolízalko!“

Využiji tu ztracenou setinu vteřiny, kterou útočník promarnil nadávkou. Podaří se mi přenést váhu na pravou nohu.

A jen o vlásek uniknout dýce.

Vrah ztratí rovnováhu a pustí mě ze sevření.

Převalím se do kotoulu a odkutálím se až doprostřed místnosti.

Venku zahřmí. Silněji než kdykoli předtím, až se mi pod rozbolavělými dlaněmi zatřese podlaha.

Vstanu. Vrávorám. Moc dobře vím, že jsem smrt jen o chvilinku pozdržela: útočník pořád stojí před mými dveřmi a já nemůžu ven.

Už ke mně jde. A až teď si všimnu, že kulhá.

Ale ať tak či onak, je mi jasné, že stejnou chybu podruhé nezopakuje a že mu tentokrát neuniknu.

„Nejsem... nejsem ta, za koho mě máte,“ vykoktám ze sebe.

Myšlenky mi víří hlavou.

Musím zjistit, kdo to je.

Musím odhalit, proč mě chce zabít.

A hlavně... hlavně musím získat čas!

Pusa neznámého hosta se pod maskou začne znovu hýbat.

„Jsi *přesně* ta, kterou hledám!“ zakřičí na mě a dál se ke mně přibližuje. „Dvořanka toužící po slávě. Smrtolízalka snící o transmutaci ve vampýrku. Proto jsi zachránila tyrana!“

Cítím z jeho hlasu hořkost, stejně tvrdou a ostrou jako čepel jeho dýky. Ale všimnu si také jakéhosi chvění. Jako by to byl kus skla, které se má každou chvílí roztříštit.

Rychle přemýšlím. Zcela očividně mám co do činění s frondistou, který mi má za zlé, že jsem zhatila atentát na Krále... Ale co je to za vzbouřence?

Je součástí Frondy princů, jež chce nahradit Neměnného na trůně – tak jako Tristan de La Roncière, na kterého spiklenci sázeli a kterého jsem před měsícem zabila?

Nebo bude jako já patřit k Frondě lidu, kterou pohání bláznivá naděje, že osvobodí svět od poroby vampýrů?

Jeho obyčejné vzezření je na hony vzdálené hedvábným oděvům šlechticů. Jeho mohutná ramena vůbec nepřipomínají ty nadmuté malé kohouty z Versailles. Ruka, která mě chytla, mi připadala mozolnatá jako ruka řemeslníka. A co se týče té

nadávky, *smrtolízalka*, tu používají lidé, když mluví o smrtelných šlechticích, kteří jsou pro transmutaci ochotni udělat cokoli, jen aby se vampýrovi zavděčili.

„Počkej!“ křiknu na něj. Nemám co ztratit. „Neodvrátila jsem La Roncièrovo spiknutí, abych zachránila tyrana. Ale abych Francii uchránila před ještě krutější tyranii.“

Útočník se zastaví jen pár kroků přede mnou.

„Co to povídáš, ty pochybná šlechtično?“ zahřmí.

„Já vůbec netoužím po transmutaci,“ řeknu a dech se mi zrychluje. „Ale Tristan de La Roncière po ní toužil, protože chtěl převzít vládu. A ještě hůř – chtěl zrušit numerus clausus, který reguluje počty vampýrů v království. Kdyby dosáhl svého, všichni smrtelní šlechtici by se proměnili ve vysávače krve a zdecimovali by lid jako nikdy předtím!“

Útočníkovi se začne dýka v ruce třást.

Váhá. Balancuje mezi rozumem a pocity jako provazochodec na tenkém laně. Ale stačí málo a sklouzne zpět k vražednému běsnění.

„Musíš mi věřit,“ snažím se říkat klidně. Je mi totiž jasné, že jakékoli hlasitější slovo může toho nevyrovnaného muže znovu rozvášnit. „Říkám ti pravdu.“

Hlasitě popotáhne a potlačí vzlyk.

„Pravdu?“ opakuje. „Možná jo, možná ne...“ Chvějící se ústa se mu znovu zatvrdí. „Jistě vím jen to, žes zabila Toinettu, ty ničemnice!“

Toinettu? Hned si vzpomenu na mladou služebnou ve Velké jízdárně. Na její nevinou tvář posetou pihami, na její stylivý úsměv, když mě mýjela v jídelně, na její paže plné jizev po krevních desátcích, které si měsíc co měsíc vybírá Fakulta krve od všech neurozených v království. Vidím se, jak jsem jí sama propíchla žílu, když jsem byla studentkou. Příkázala mi to tehdy guvernanka madam Tereza. Musela jsem nebohé

Toinettě odebrat pohárek krve během společenské večeře pro markýzu de Vauvalon, jednu z nejkrutějších vampýrek u Dvora.

„Toinetta zemřela?“ vykoktám ze sebe. „Ale když jsem před měsícem odcházela z Velké jízdárny, tak byla živá!“

„Zranění, která jsi jí způsobila, se zanítila. Jehla, kterou jsi použila k tomu drásání, musela být špinavá, nebo ještě něco horšího!“

S hrůzou si uvědomím, že madam Tereza byla sadističtější, než jsem si myslela. Nebohá Toinetta se jí zprotivila kvůli libře ukradené mouky. Že by mi guvernánka dala pro tu nešťastnici otrávenou jehlu?

„To jsem nevěděla...“ soukám ze sebe celá zničená. „Přísahám...“

Ale útočník mě neposlouchá.

„Teď ucítíš bolest ty!“ vykřikne a máchne dýkou tentokrát tak rychle a zuřivě, že už se její čepeli vyhnout nestačím.

Studený kov mi přejede přes pravou tvář. Rozlije se mi po ní palčivá bolest.

Ale to už se kulhavý zuřivec chystá na další úder.

Najednou mi vytanou na mysli Toinettina slova, když se před neoblomnou guvernánkou snažila obhájit tu zanedbatelnou krádež: *„Mí staří rodiče jsou nemocní a můj bratr, tesař, teď nemůže pracovat, protože si před měsícem zlomil nohu, když spadl z lešení během prací na rozšíření zámku.“*

Teď mi to najednou dojde.

„Ty jsi ten tesař, Toinettin bratr! Vím moc dobře, jaké to je, přijít o milovanou sestru!“

Dýka se mi zastaví nad hlavou.

„Já jsem přišla o svého drahého bratra Bastiena!“ pokračuji se sevřeným hrdlem. „Je to, jako by z vás někdo kus urval. Jako by vám někdo sebral polovinu duše! Bastien pro mě znamenal

tohle všechno... Až do chvíle, kdy přišli Královi dragouni a zabili ho. A s ním i celou mou rodinu, v mé vesnici v Auvergne.“

Toinettin bratr (určitě je to on) je u mě tak blízko, že vidím, jak se mu za provizorními otvory v šátku chvějí oči. Chvějí se mu zmatkem. Chvějí se mu hněvem. Ale hlavně se mu chvějí sklíčeností.

„Proč by Královi dragouni povraždili tvou rodinu?“ polekane zadrmolí. „Proč tobě? Vždyť jsi panoš urozeného původu.“

„Už jsem ti to přece řekla. Nejsem ta, za koho mě máš,“ zopakují mu tlumeným hlasem. „Jsem urozená jen díky kejklím. Všechno je to jen iluze. Ve skutečnosti jsem dcera apatykáře. A ještě hůř, dcera frondisty.“

Vím, že odhalením neurozeného původu jsem se pustila na tenký led, ale slova ze mě prýští úplně sama. Protože vím, že to je poslední šance, jak se přiblížit tomu nešťastníkovi. A taky protože mám pocit, že v jeho chování vidím sebe samu. Přesně takhle jsem reagovala bezprostředně po masakru mých blízkých. Tenhle chlapec nepatří k žádnému tajnému spolku. Nevyslala ho žádná odnož Frondy, ani lidová, ani princů. Je jen jako dělo naládané zoufalstvím, které si musí rychle najít cestu ven. Ven přes chaos, který nás obklopuje, a zasáhnout nejbližší cíl.

„Nevím... nevím, jestli ti můžu věřit,“ koktá.

Pak se mi bezradně podívá na ohbí holé ruky. Do míst, kde by po desátcích měly být viditelné jizvy, jako mají všichni neurození. Jenže když jsem se jako ostatní panoši napila Králova doušku, všechny jizvy se mi zázračně zacelily. Není po nich ani památky. V mých žilách už totiž koluje trochu Královy krve, která přináší i schopnost zrychleného hojení.

„Rány mi zacelila krev Neměnného!“ vykřiknu, když odhadnu, na co se mě chce Toinettin bratr zeptat. „Musela jsem jí doušek vypít, abych se mohla ujmout role panoše. Ale ve skrytu duše pořád zůstávám dcerou lidu!“

Vtom mě napadne, že jsem si po své rodině uchovala jednu památku. Jednu jedinou. Horečnatě si sáhnu do kapsy noční košile a vytáhnu matčiny kapesní hodinky. Na zadní straně zavírání je vyryto několik slov.

„Svoboda..., nebo... smrt...“ přežvýká s námahou tesař, který patrně neumí pořádně číst.

„To je motto Frondy lidu. A důkaz, že jsem na stejné straně jako ty.“

Konečně sklopí dýku.

Očima si sklouzne na bagančata, ze kterých teče voda na čerstvě navoskované parkety. Jako by si najednou říkal, co tady vlastně dělá.

„Mohl bys svému zármutku dát smysl,“ řeknu mu tiše. „Mohl bys uctít památku své sestry tím, že budeš sabotovat Magnu Vampyríi v jejích základech. Já to tak dělám kvůli památce Bastiena a celé rodiny.“

Zadívá se na mě vytřeštěným, nevěřícím očima. Jako bych se právě rouhala.

„Jmenuji si Johana Froidelacová,“ řeknu a podám mu ruku.

„Marcel Trébuchet,“ odpoví bez zaváhání.

I přes hluboké emoce, které mnou cloumají, se na něj pokusím usmát.

„Někoho jako ty by Fronda lidu potřebovala, Marceli,“ pošeptám mu. „Připoj se k nám pro spásu čtvrtého stavu.“

Ještě víc na mě vyvalí oči.

Vypadá stejně překvapeně jako já, když jsem se poprvé dozvěděla o revolucionářské organizaci, která se rozpíná na několika kontinentech.

„Co to tu vykládáš?“ vzdychne. „Copak ty nevíš, že na čtvrtý stav nečeká žádná spása? Že pro něj není žádné světlo na konci tunelu? Obklopuje ho jen Temnota. Stále černější a mrazivější. Vampýři nikdy nevyklidí pole. Naopak, jsou pořád silnější“

a silnější. Země každým rokem víc zamrzá. A noční nestvůrnosti se rozmnožují jako nikdy.“ Rozčarovane se podívá na mou přepychovou hedvábnou noční košili. „Když teď bydlíš na zámku, tak jsi na to možná už zapomněla, ale my, obyčejní lidé, za to pořád ještě platíme životy. To my umíráme, protože jsou sklizně malé, my krmíme nesmrtelné vlastní krví a my jsme potravou pro noční šelmy.“

Marcel má pravdu. Celá se z těch chmurných vět roztřesu. Poslední roky se tajemná nadvláda Temnoty nad světem stále více posiluje. Žízeň vampýrů roste každým měsícem a noci plodí stále více bubáků.

„Ghúlové jsou na okrajích Versailles stále nenasytnější,“ uzavře trpce Toinettin bratr. „A říká se, že v Paříži je to ještě horší. Lidé budou dobřela vysátí vampýry a pak je sežerou kanibalské obludy!“

V Krysím Brdku, mé rodné vesnici daleko odtud, jsem nikdy ghúly neviděla. Ale vím, že na hřbitovech velkých měst, kde se živí mrtvolami, se to jimi jen hemží. Někdy dokonce útočí na chudáky, kteří mají tu smůlu, že jsou venku ještě po večerním zvonění.

Zakroutím hlavou, abych ty děsivé představy vypudila.

Místnost je plná třesoucích se stínů a z jejích koutů se odráží hřmění bouřky. Jako by se chtěly noční můry zhmotnit.

„Kdysi jsem byla stejně vykojejená jako ty, Marceli. Ale Fron-da mi ukázala cestu,“ snažím se ho ze všech sil přesvědčit. „Musíš znovu najít naději. Rozsáhlá síť frondistů připravuje v utajení revoluci, která může svrhnout Magnu Vampýrii. Nejen tady ve Francii, ale také v Americe, a může svět od vysávačů krve osvobodit. Nadobro skoncovat s dobou Temnoty. A jednou provždy vymýtí všechny vampýry, ghúly a další noční nestvůrnosti.“

Za závěsy se zablýská a místnost se na chvíli rozsvítí dobřela. Jako plachá naděje na nový úsvit.

Marcelovi se ta záře odrazí v očích. V očích člověka, který ztratil cestu a teď by strašně chtěl věřit, že zase nějakou našel.

„Kdyby taková organizace skutečně existovala, jak tvrdíš, k čemu by jí byl takový mrzák jako já?“ zašeptá nakonec a podívá se na kulhavou nohu.

„Ale vždyť jsi takhle zmrzačený pronikl až sem,“ připomenu mu. „Hodil by se nám někdo, kdo se dokáže jako stín vkrást do nejtřeženějšího místa v Magně Vampyríi.“

Pousměje se. Šátek pořád na tváři.

„Před dvěma dny jsem začal znovu pracovat. Ale jen kvůli tomu, abych mohl pomstít Toinettu. Řekl jsem si, že to udělám, i kdybych za to měl zaplatit životem,“ svěří se mi. „Využil jsem bouřky a zmizel strážím, které po zákazu vycházení hlídají noclehárny s dělníky. Jako tesař, který na zámku léta pracuje, tady znám každou střechu a každou služební chodbu. A právě tou jsem se dostal až sem.“

Bradou ukáže na rudý závěs, za kterým se zničehonic před chvílí zjevil. Za sametovou látkou se rýsují tajné dveře, kterých jsem si až doteď nevšimla.

„Rychle se vrať stejnou cestou, kterou jsi přišel, aby si při svítání stráž nevěšimly, že tam nejsi,“ přikáží mu. „A přijď za mnou za týden, ve stejnou dobu. Já se mezitím spojím s koordinátorem Frondy lidu. Nemůžu ti říct, kdo to je. Tedy aspoň ne teď. Ale slibuji ti, že on už bude vědět, jak tě zapojit.“

Marcel se zhluboka nadechne. Najednou mi přijde o něco vyšší a o něco vzpřímenější. Taková je totiž síla naděje, byť tolik křehká. Dokáže postavit na nohy muže i ženy, kteří se už zdáli být zlomení. Do této místnosti dnes vstoupil nešťastník, ale odcházet z ní bude bojovník.

Rozváže si šátek, kterým si halil obličej.

„Byla jsi ze srdce upřímná, Johano,“ řekne pohnutým hlasem. „Tak už klidně můžeš vidět můj obličej.“

Ve svitu petrolejové lampy se přede mnou objeví ještě docela mladá tvář, celá pihovatá. Je to kopie Toinetty. Ale bleďým úsměvem mi připomíná mého drahého Bastiena, na jehož úsměv nikdy nezapomenu. Je to úsměv chlapce, který se konečně rozhodl, že bude snít o novém světě.

„Sestru ti nic nenahradí, Marceli,“ řeknu mu se slzami v očích. „Stejně jako nic nedokáže nahradit mého bratra. Ale pokud to opravdu chceš, můžeme být od této chvíle bratrem a sestrou ve zbrani.“ Natáhnu k němu paže a dodám: „Svoboda, nebo smrt.“

I on mi nabídne náruč a pevně mě sevře. Je to jako bratrské objetí, které mi tolik chybělo.

Venku dál zuří bouřka a Marcel zaníceně opakuje: „Svoboda, nebo s...“ Zbytek slova nedokáže vyřknout. Je to určitě pohnutím.

A ten teplý potůček, který mi stéká po tváři, jsou bezpochyby jeho slzy.

Zvednu ruku, abych mu je osušila.

Ale když mu sáhnu na obličej, cítím mezi prsty vlažnou a lepkavou tekutinu. Marcelův obličej vypadá najednou ve slabé záři petrolejové lampy jako pouhý stín.

„Ma... Marceli?“ zadrmlím.

Místo odpovědi se ozve děsivé chrčení.

Rukou mu sklouznou z tváře k ústům, odkud se dere ten strašný zvuk. Mezi rty mu vylézá kovový jazyk. Je to hrot meče, který mu projel šíjí a propíchl mu patro.

„Zrádkyně!“ vyštěkne někdo za Marcelovým tělem.

Zděsím se a rychle se snažím vyprostit z tesařova objetí. Ale jeho svalnaté ruce jako by mě chtěly zadržet, abych i já nepřišla o možnost ochutnat smrt. Kovový jazyk najednou zajede zpátky do pusy. Vrah právě vytáhl meč. A zřejmě ho chce znovu použít.

Rychle si nově příchozího prohlédnu. Má jasně červenou livrej a zdobený třírohák – je to švýcarský gardista. S hrůzou si také všimnu, že dveře do pokoje jsou otevřené. Tudy se dostal dovnitř, když jsem se objímala s Marcelem. Vůbec jsem si ho nevšimla.

„Zaslechl jsem z pokoje hluk!“ křičí gardista a otírá si zakrvácený meč o botu. „Vstoupil jsem do předsíně a poslouchal za dveřmi, jestli spíte. Nevěřil jsem vlastním uším. Slyšel jsem všechno, slečno Diano... nebo vlastně spíš Johano!“

Hrozivě pozvedne zbraň a vyrazí ke mně.

„Oblíbený Králův panoš je agentem Frondy!“ zahuláká. „Až se tohle Neměnný dozví, sám bude nejlíp vědět, jak tě potrestat. A mě, jak odměnit!“

V ruce svírá meč a míří jím na mě. Druhou rukou trhá provaz ze závěsů. Moc dobře vím, že se mi nepodaří utéct. Tentokrát se nepotýkám s řemeslníkem bez výcviku, ale s elitním bojovníkem. Švýcarští gardisté jsou nejlepšími šermíři z celého království.

Pomalu se ke mně posunuje. Obchází Marcelovo tělo a nespouští mě z očí. Kvůli tomu, jak jsem zachránila panovníka, se o mně u Dvora začalo říkat, že jsem divoká. Předpokládalo se, že Králův doušek tuhle divokost ještě prohloubí a že budu ještě obávanější. Ale popravdě řečeno, místo nadpřirozených sil mi Králova krev jen zhoršila chronické migrény.

„Vůbec nevypadáš neohroženě, vždyť jsi celá šedivá a maličká!“ posmívá se mi nervózně gardista. „Těžko věřit, že mám před sebou neohroženou bojovnici, za kterou tě vydávají!“

„Nevydávám se za nikoho jiného než za lovkyni, kterou vytrhli z lesů,“ odseknu mu s vychlým hrdlem.

„No, tak dnes v noci se necháš bez odporu svázat jako zajíc. Jinak tě propíchnu, jako jsem propíchl toho lotra!“

Vklouzne mi za záda a pod krk mi přitiskne meč. Druhou rukou mi s až ďábelskou zručností ováže provaz okolo zápěstí.

„Silně pochybuji, že mě zapíchnete,“ udeřím na něj.

„Že ne? To by ses divila. Víš, kolik nuzáků už jsem za svou službu probodl?“

„Ale mě musíte dovést ke Králi živou. Abych se mu mohla přiznat. Protože pokud mu přinesete jen mou mrtvolu, nikdo vás nebude oslavovat a nikdo vás nepovýší. Naopak, možná vás pověsí, protože jste zabil jeho *oblíbeného panoše*, jak jste sám připomněl...“

„Buď zticha, ty zrádkyně!“ zařve na mě gardista.

Ale přece jen se zdá, že ho má slova trochu zviklala. Čepel mi od krku nepatrně oddálí.

Teď je ten správný okamžik!

Zprudka se otočím, svázané ruce mu přetáhnu přes hlavu a rychle mu sklouznu za záda. Potom mu začnu ze všech sil utahovat provaz okolo krku a tisknout ho na vyčnívající ohryzek.

„Já... Abys...“ ale hlas se mu zaškrtí.

Několikrát divoce zakrouží mečem ve vzduchu ve snaze mě propíchnout. Ale to, co ještě před chvílí bylo mou slabostí, se náhle stalo mým trumfem. Mé malé tělo, kterému se strážný posmíval, se teď nedá dostihnout.

Odlepím paty od země a celou vahou se zavěším na improvizované škrtidlo. Jako se zvoník věší na zvon. Ale místo vyzvánění se z těch lidských hodin ozývá jen chroptění. V hukotu bouřky se ale všechny zvuky ztrácí. Není slyšet ani to, že se naše těla zhroutila na zem.

Švýcarský gardista nakonec meč pouští a snaží se rukou uvolnit smrtelnou smyčku, která se mu utáhla kolem krku. Kdyby se býval hned na začátku pokusil mohutnými rukama provaz povolit, určitě by uspěl. Ale ztratil několik drahocenných vteřin, protože nechtěl pustit meč. Teď už je mu síla k ničemu. Přestože se urputně snaží, už se mu nepodaří vsunout prsty

mezi napnutý provaz a modrající krk. Držím totiž provaz tak pevně, až se mi z toho prsty odkrvují.

Vydržet!

Přimět ho navždy zmlknout!

Abych pomstila Marcela, Bastiena a všechny oběti Magny Vampyrie!

Ale najednou mi kůží na hlavě projede ostrá bolest. Švýcarský gardista jel prsty po trojitém hedvábném provaze až k zátylku, kde mě chytl za vlasy. Rve mi je vši silou. Vší silou muže, kolem kterého už obchází smrt.

Koušu se zevnitř do tváří, abych nevykřikla a nezalarmovala zbytek zámku. Čím víc se mi zuby zarývají do masa, tím víc se škrtdlo zarývá do gardisty.

Jeho žíly vypadají jako tepající těla slepýšů.

A pak mě najednou ruka, která mi rvala vlasy, pouští.

Pod sevřenými prsty mi přestane tepat krk.

Velká hlava se začne pohupovat a pak se pomalu zvrátí na stranu.

Pomalou vstanu. Sotva dýchám a prsty mám ztuhlé. Ale hlavně jsem zhnusená, že jsem musela znovu pro svou záchranu a pro záchranu Frondy zabíjet.

Švýcarský gardista nehybně leží v kaluži krve, která vytéká z Marcelova zátylku. Vypadají, jako by spali. Jeden i druhý. Chudák i ten, který se vychloubal, že ho probodl. Oba jsou nehybně uloženi k věčnému spánku jako ta dívka v děsivém snu.

Bouřka najednou s klapnutím přibouchne jednu z okenic. Je to, jako by kostlivec zaklapal čelistí. Jako by se samotná Temnota tam venku zlomyslně zachechtala.

2.

VELKÉ UKLÁDÁNÍ

„Vy tedy rozhodně přitahujete frondisty, slečno de Gastefriche! Stejně jako plamen svíčky přitahuje noční motýly,“ prohlásí Král Temnoty.

Vladař právě dorazil na chodbu před pohřební komnatou. Obklopuje ho zástup dvořanů a ledový vzduch značí přítomnost vampýrů. S ostatními panoši tady musíme na Krále při každém soumraku a při každém svítání čekat. A stejně je tomu i dnes ráno, přestože jsem jen o vlásek unikla smrti. Nic totiž nemůže narušit versailleský ceremoniál, který se odehrává už po tři staletí pořád stejně, jako podle notového záznamu. Je to trýznivá symfonie o pekle na zemi.

„Určitě jde o nějakou shodu náhod, Pane,“ odpovím a sklopím hlavu před jeho majestátní postavou, oblečenou do těch nejhonosnějších látek. „Frondista vnikl do mého pokoje náhodou. Úplně stejně se mohl vynořit kdekoli jinde.“

Sotva jsem Marcela poznala a už o něm mluvím v minulém čase. Píchná mě z toho u srdce. Ale nesmím na sobě dát

nic znát. Aby nikdo, ani Král, ani dvořané, ani ostatních pět panošů v temných kožených náprsenkách, nezavětril zradu, kterou skrývám.

„Ne, my nevěříme, že by se jednalo o náhodu,“ opáčí vladař a zastaví se jen několik metrů přede mnou. Má impozantní postavu.

Z kovových rtů se line hluboký hlas, z něž mi tuhne krev v žilách. Ještě víc než ze smrtelného chladu, který z Krále vychází.

Pod širokým kloboukem zdobeným pavími péry a dlouhými, hustými loknami hnědých vlasů září zlatá maska boha Slunce Apollóna. Navěky ustrnulá tvář bez emocí a bez výrazu. Masku, která halí skutečnou podobu prvního vampýra v historii, jehož obličej se prý operací, která mu zaručila věčný život, hrůzostrašně proměnil.

„Ten bídák vás napadl, protože ví, že jste nám drahá,“ doplní Král. „Vyprávějte nám, jak jste si s tím otravným hmyzem poradila.“

Cítím pohledy baronů a markýz, jak si detailně prohlížejí jizvu na mé tváři, která tam zůstala po Marcelově dýce. Smrtelní dvořané zvědavostí pomrkávají, zatímco zornice vampýrů se při vidině krve zužují. A cítím, jak se na mě dívají a jak mě poslouchají i mí společníci ve zbrani. Společníci, se kterými mám tvořit nejsemknutější skupinu v království a kteří nemají ani potuchy, že jsem ve skutečnosti jako kočka mezi holuby.

„Jakmile ke mně ten vetřelec vnikl, začala jsem křičet,“ snažím se lhat tím nejvěrohodnějším způsobem. „Přiběhl mi na pomoc odvážný švýcarský gardista, ale ten ničema ho podřízl dýkou.“

Ano, podřízl. Už ale neříkám, že jsem ve skutečnosti gardistu podřízla já, abych zamaskovala pravou příčinu jeho smrti. Instinktivně jsem odhadla, že uškrcení by mi do příběhu moc nepasovalo.

„Stačila jsem vzít nebohému gardistovi meč a obrátit ho proti útočníkovi.“

Jeden z vampýrů okolo Krále vykročí o krok dopředu. Dlouhé, štíhlé tělo mu obtěžkávají medaile a vyhublá tvář se vynořuje z kudrlinek paruky jako ostří sekery. Je to markýz Ezechiel de Mélac, ministr války.

„*Obrátit meč*, to je ale slabý výraz, Vaše Veličenstvo!“ vykřikne. „Podle hlášení mých vojáků zabodl váš panoš meč do šíje toho ničemy až po držadlo! Přišpendlila ho jako toho nočního motýla, o kterém jste před chvílí mluvil!“

Dvořané se Mélačově bonmotu začnou tiše smát. Ale Král zvedne ruku s dlouhými bílými prsty ověncenou drahokamy a krajkou z Calais. Smích okamžitě ustane.

„Byl jsem informován, že se jednalo o tesaře na našem zámku. Je to pravda?“

Před Krále si stoupne malý muž v černém oděvu. Hluboce se ukloní. Tak hluboce, že by lokny jeho šedivé paruky mohly zametat prach na parketách. Je to Bontemps XXI., smrtelný správce zámku, který je jednadvacátým potomkem osobního sluhy Ludvíka XIV. před jeho transmutací.

„Ano, Pane,“ řekne. „Marcel Trébuchet se po ošklivém zranění nohy znovu připojil ke skupině, která pracuje na rozšíření zámku. A jaká byla oplátka za vaši velkodušnost? Zaútočil na vaše lidi, když spali...“

„Nikoliv. Zaútočil na nás!“ opraví ho Král hlasem tak zvučným, až se rozechvějí lustry z českého křišťálu. „Každý, kdo se dotkne našich panošů, jako by se dotkl naší osoby. Vždyť v jejich žilách koluje naše posvátná krev!“

Členové Králova doprovodu najednou ztuhnou. Vypadají jako ty antické mramory na zlaceně zdobených stěnách chodby. My panoši jsme zvláštní druh, něco mezi nižší smrtelnou šlechtou a vyšší šlechtou vampýrskou. Samozřejmě, že nám v žilách

koluje jen doušek nadpřirozené krve, takže se nemůžeme stát nesmrtelnými, ale ta krev je (jak to připomněl Neměnný) posvátná. Protože je to *jeho krev*.

„Tělo toho odporného frondisty bude naraženo na kůl na zdi Velké štvánice. Ať si ho užijí zobáky havranů,“ oznámí vladař. „A nechtě jsou všichni dělníci z jeho ložnice mrskáni do krve, dokud neprozradí jeho komplice.“

„Ale... Vaše Veličenstvo, ono to vypadá, že ten buřič jednal na vlastní pěst. Žádné komplice neměl...“ zapípá Bontemps tenounkým hlasem.

Stačí jediný Králův pohled a komorník okamžitě zmlkne. Svráštělý krk zatáhne mezi ramena jako želva, která se stáhne do krunýře.

„Povězte mi, Montfaucone, existoval nějaký vztah mezi Marcellem a spiklenci, kteří hníjí v našich žalářích?“ otočí se Král na Raymonda de Montfaucon, vysokého muže zahaleného do dlouhého jezdeckého kabátu s širokým límcem, na němž se liknavě vlní lokny paruky jako větévky smuteční vrby. Stejně jako já je Montfaucon u Dvora dvojitým agentem. Díky funkci ředitele Velké jízdárny už léta tajně koordinuje Frondu lidu. Naverboval mě, když jsem studovala na jeho škole. A od chvíle, co jsem se stala panošem, trpělivě čekám na každý jeho rozkaz, protože chci sloužit dobré věci. Zatímco mě na tuto cestu přivedl masakr mé rodiny, Montfaucona motivuje pocit viny. Pochází totiž z rodiny katů sloužících po generace Neměnnému. Krvavé dědictví, které ho stále pronásleduje.

„Mezi Marcellem Trébuchetem a spiklenci žádný vztah není, Vaše Veličenstvo,“ ujistí Krále hrdelním hlasem. „Nikdo z podvratné skupiny kolem La Roncièra toho ničemu během výslechů nezmínil. Jedná se bezpochyby o šílence, který nemá nic společného s atentátem z minulého měsíce. Nanejvýš ho přiměly k akci právě zprávy o zmařeném spiknutí.“

„Může být. Ale jsme si jisti, že všichni spiklenci byli uvězněni?“ vyptává se ještě Král.

Mélač vypne hrud' jako kohout.

„Rozhodně, Pane!“ zvolá. „Dvaatřicet mizerů zemřelo na místě, když jste ukázal svou velkolepost.“

Velkolepost... Jaký eufemismus pro obličej, který si Král během pokusu o atentát na chvíli odkryl. Stál ke mně zády, takže jsem nezahlédla, jak pod tou svou maskou vypadá, a nikdo z těch, kteří jeho tvář zahlédli, nepřežili. A tak zůstává dál zahalena tajemstvím.

„Dalších šedesát sedm spiklenců jsme pozatýkali na chodbách v zámku,“ pokračuje Mélač. „A posledních čtyřicet tři vzbouřenců pozatýkaly mé jednotky v Ardenách, na panství La Roncière. Mezi nimi samozřejmě nechybí podněcovatelka této temné vzpoury: Blanka de La Roncière, matka podlého Tristana.“

Panovník udeří koncem hole o podlahu jako mstící se Jupiter, který zasáhl nepřátele bleskem.

„Nechť se všichni vězni nadále ždímají jako ovoce v naší oranžérii. Dokud se z jejich praskajících kostí nevyždímá poslední kousek morku a z jejich proradných úst ta nejúplnější přiznání!“

V tu chvíli odbijí hodiny na chodbě osm hodin.

Zpoza stínu panovníka se vynoří prelát v dlouhém šarlato-vém plášti. Je to Exili, Velký archiater Francie, hlava Fakulty krve a Králův osobní lékař. Plešatá, kostnatá hlava s namodralou pletí, která se mu tyčí nad bílým krejzlem, mě děsí od chvíle, co jsem ji poprvé spatřila.

„Vaše Veličenstvo, právě odbilo osm hodin,“ zašeptá syčivým hlasem, ze kterého se mi ježí chlupy na těle. „Už začíná být hodně brzy a den se za chvíli probudí...“

„Budiž. Nechť nás odstrojí!“ nařídí Král. „Už se nám chce hrozně spát.“

Sundá si klobouk a podá ho mistrovi garderoby, který ho chytne tak posvátně, jako by se jednalo o andělská péra, a ne paví.

Pak přispěchá celá armáda komorníků, aby mu mohla vzít královský bandalír, drahými kameny osázený žabot, hůl s perleťovou rukojetí a kabátec vyšíváný zlatou nití. Škrobený rituál řídí hlavní komoří – nabubřelý, zavalitý vampýr ověšený stuhami, který se už odnepaměti stará o Královu komnatu.

Jeden z panošů, který stojí po mé pravici, mě nenápadně štouchne loktem. Je to Rafael de Montesueño, mladý rytíř z Kastilie. Tento hnědovlasý chlapec s tmavě zelenýma očima je také jediný z panošů, který je ke mně u Dvora přátelský. Se zbylými dvěma dívkami jsem se odcizila. Helenaísa de Plumigny byla během soutěže o Králův doušek mou hlavní rivalkou a Proserpínu Castlecliffovou jsem zradila, abych se sem dostala. A co se týče ostatních dvou chlapců, Suraje z Džajpuru a Zachariáše de Grand-Domaine, vlastně o nich dohromady nic nevím.

„Jak to jde, Diano?“ zašeptá Rafael.

Jemně se mě dotkne prsty s černě nalakovanými nehty podle poslední módy španělského dvora.

Sevře se mi srdce. Sice mi nedělá problém skrývat pravou totožnost před nepřáteli, ale když mě nepravým jménem osloví někdo, komu na mně záleží, vždycky mě to rozhodí.

„Jde to. Vyvázla jsem jen se škrábancem,“ odpovím a sáhnu si na tvář.

„Jak si ten pes mohl dovolit poničit tak dokonalý obličej?“ zašeptá mi někdo za zády.

Znám ten hlas moc dobře. Hlas rozechvělý vášní...

Ano, na krk mi dýchá vikomt Alexandr de Mortange s těmi svými dokonalými rysy a velkolepou zrzavou kšticí. Jakmile opustím pokoj, tak se ode mě ten vampýr nehne ani na krok. Zbavím se ho, jen když začne svítat, protože to si musí jít

lehnout do rakve stejně jako všichni ostatní nesmrtelní. Ten krasořečník s andělskou tváří se do mě zamiloval. Respektive se pobláznil do dívky, kterou si myslí, že jsem. O mé pravé totožnosti nic netuší. Neví, že když pomáhal v Auvergne zničit hnízdo frondistů, zmasakroval ve skutečnosti mou rodinu. Ale *já to vím* a nikdy na to nezapomenu! Vedu si seznam vy-sávačů krve, které chci zabít a Mortange je na prvním místě. Jakmile bude vhodná příležitost, zlikviduji ho. To jsem si odpřísáhla.

„Kdyby se mi ten ničema dostal pod ruku, zabil bych ho ještě jednou!“ zadrmolí vikomt se zamilovaným nadšením, které se mi hnusí.

„Víš, Alexi, neurození umírají jen jednou,“ opáčím a pokusím se na něj mile usmát. „Jen někteří šlechtici se mohou znovu narodit v Temnotě.“

„Jsem tak šťastný! A ty, má drahá Diano, jsi na dobré cestě k věčnému životu. Nejdřív jsi zmařila spiknutí, stal se z tebe zázračný panoš a teď zabíjíš vzbouřence. Samé hrdinské činy, to je prostě ohromné! Nepředvídal jsem snad, že nadchneš celé Versailles?“ Odporně spiklenecky se na mě usměje a bradou ukáže směrem k Neměnnému, kterého pořád obklopuje stádo horlivých komorníků. „Vsadím se, že Král brzy svolí, aby tě transmutovali. Za služby koruně.“

Alexandrův zápal mě sice odpuzuje, ale jeho slova mě na-prosto děsí. Neměnný má ve zvyku povolit některým z panošů transmutaci. Po nějaké době ve službě. Pro všechny versailleské smrtolízaly je povýšení do nesmrtelného stavu nejvyšší poctou. Grálem, kterého chtějí dosáhnout. Pro mě je prokletím, kterému se musím za každou cenu vyhnout.

Ale vtom se ozve hlavní komoří, čímž tajné rozhovory dvořanů utne.

„Kráľ je svlečen!“

Nejvyšší vampýr odložil přiléhavý kabátec s prýmký i široké, volně spuštěné kalhoty se stuhami. Zůstal jen v košili, kalhotách ke kolenům a hedvábných punčochách. Všechno v černé barvě. Tahle střízlivost, která by ho měla přiblížit poddaným, ho od nich naopak ještě více vzdaluje. Předtím měl totiž na sobě víc vrstev, které tlumily jeho chlad, teď z něj ale proudí ledový, přímo *polární* vzduch. Rozepnutý límec mu odhaluje mohutný bílý krk, protkaný tmavě modrými až černými nekrotickými žilkami. V žilách Neměnného nekoluje krev, ale řeka Styx. Řeka podsvětí, naplněná Temnotou...

Komorníky pak pod vedením Exiliho vystřídají doktoři v tmavých pláštích s kuželovitými klobouky. Měří Královi neexistující puls, prohmatávají mu bledou kůži, poslouchají ho bronzovými přístroji utopického vzhledu. Nevím, co zkoumají, ale Královo zdraví je stejně jako každý jiný aspekt jeho mrtvého života už po tři staletí středem pozornosti. V souladu s barokním rituálem pak Exili podá svému pánovi křišťálovou fiolu naplněnou rubínovou tekutinou.

„Vaše ranní medicína, Pane. Česká krev ochucená kořením faraónů pro vzpruhu vašich útrob před spaním.“

Vladař si přiloží lahvičku ke kovovým rtům a jediným douškem ji vyprázdní.

„Král se jde uložit!“ křikne hlavní komoří.

Dveřníci okamžitě roztáhnou široké sametové provazy, aby vytlačili přihlízející dav dvořanů. Začátku ceremoniálu Velkého ukládání může z chodby přihlížet notná část Dvora, ale jen hrstka vybraných smí pokračovat dál... Panoši k nim patří.

Švýcarský gardista okázale otevře dveře do předpokoje. Na konci běloskvoucího vestibulu se tyčí monumentální ebenové dveře vedoucí do pohřební komnaty.

Ale dnes poprvé září na neproniknutelně temných dveřích jakási světlá skvrna.

Je to velká obálka, přibitá na tmavých basreliéfech, na které je vysokým písmem rukou napsáno:

*K rukám Krále Temnoty
od Dámy zázraků*

Nejvíc mě na obálce zarazí bílá pečeť. Vypadá totiž jako ta královská: neohrožený profil se zapadlýma očima bez zorniček a pootevřenou pusou, ze které vyčnívají ostré špičáky. Akorát místo slunce je na pečeti zobrazen srpek měsíce.

V davu dvořanů to zašumí.

„U sta hromů,“ zakleje Mélac.

„Taková urážka!“ vypískne Exili.

Bontemps se rozběhne obálku sundat a hlavní komoří se mezitím omlouvá.

„Pane, já tomu nerozumím. Do předpokoje nemá nikdo přístup...“ koktá, až se mu rozrušením třepou pompézní stuhu. „Všechny dopisy jdou běžně přes Královský poštovní úřad... Tenhle hned hodím do ohně!“

„Jděte mi z očí, náš bývalý komoří,“ utrousí Neměnný jedovatě, jako by z něj vytryskl vitriol.

Obrátí se zlatou maskou k Bontempsovi.

„Ať už se ten dopis odvážil připíchnout na dveře naší komnaty kdokoli, rozhodně chtěl vyvolat rozruch a ztrapnit nás před Dvorem. Ale to se mu nepodařilo. Nenecháme si nahnat strach. Bontemps, přečtete to!“

„No... Myslíte teď, Vaše Veličenstvo?“ hlesne správce.

„Ještě jednou to zopakujeme a okamžitě uvolníte místo dvaadvacátému Bontempsovi!“ zahřmí panovník.

Správce otevře obálku třesoucícma se rukama, vytáhne z ní přeložený dopis a začne ho před vyděšenými dvořany nahlas předčítat.

„Králi Ludvíku, v této komnatě jste o vlásek unikl smrti. Spiknutí bylo zastaveno na poslední chvíli, ale kolik dalších se jich tady ve Versailles potajmu chystá? A v Paříži se jich osnuje možná ještě víc! Stejně jako slunce nemůže osvítit všechny kouty, nemůžete ani vy být všude ostražitý. Potřebujete další vampýrská nebeská tělesa, aby svítila i kolem vás.

My, Dáma zázraků, jsme se rozhodly, že vystoupíme ze stínu, abychom se vám představily a nabídly vám spojenectví. Z našeho Dvora v hlubinách Paříže vládneme celé armádě ghulů a nestvůrností, o jejíž síle se v posledních měsících přesvědčila vaše policie. Z tohoto hlediska jsme už vládkyní hlavního města. Stáhněte proto vaše zbytečné oddíly a město nám přenechejte. Už jiní vicekrálové a vicekrálovny vládnou vaším jménem na trůnech Anglie, Španělska a všech ostatních států Magny Vampyre.

Udělejte z nás vicekrálovnu Paříže a budou z nás dobří sousedé. Protože měsíc svítí na nebi, když na něm slunce není.

Odmítněte a budeme nuceni se vám postavit. Vězte ale, že když se tato dvě nebeská tělesa na obloze střetnou, je slunce zastíněno měsícem, a ne naopak.“

Nebohý Bontemps během četby postupně bledne. Výhrůžky v posledních větách ho rozechvějí tak, až mu začnou jektat zuby.

„Pode... podepsáno... *Hekaté, Dáma zázraků,*“ už jen zašepotá.

Král, který celou dobu netečně poslouchal, vyrve dopis správci z ruky a zamáchá jím Mélakovi podnosem.

„Kdo?“ zařve. „Kdo je tahle údajná Dáma zázraků, která nám chce sebrat Paříž pod záminkou, že z ní udělá vicekrálovství? Mélaku, vy jste zodpovědný za správu hlavního města, odpovězte!“

Zpravidla velmi sebejistý ministr války začne najednou drmolit.

„To je jen taková báchorka, která se povídá v Paříži, Pane. Alespoň podle toho, co mi nedávno hlásil policejní generálporučík L'Esquille. Je to jen obyčejná fáma, bez reálného základu. Ani jsem vás o tom nechtěl zpravovat, natolik je to absurdní. Lidé si vyprávějí, že v podsvětí hlavního města vznikl nový Dvůr zázraků, který velí nočním nestvůrnostem. To je samozřejmě nemožné! Zaprvé každý ví, že ghúly nemůže nikdo ovládat, a zadruhé starý Dvůr zázraků byl rozprášen už skoro před třemi sty lety.“

„Legenda ale dopis na dveře nepřišpendlí!“ přeruší ho Neměnný. „Fáma neumí znesvětit dveře Královy komnaty!“

V tu chvíli mi přijde, jako by se Králova zlatá maska nepatrně zachvěla. Že by měl svrchovaný pán Magny Vampyrrie strach? Dopis mu připomněl, že sotva před měsícem unikl v této komnatě jen o vlásek smrti. A teď přichází neviditelná soupeřka, která ho znovu napadá. A nabízí mu obchod (ve skutečnosti ho vydírá), aby pro sebe získala hlavní město.

„Ale, Pane, tenhle dopis je jen smyšlenka bez hlavy a paty!“ hájí se Mélac. „Nějaká intrikářka chce očividně využít množství se útoků ghúlů a předstírat, že je ovládá. Hloupost! Ghúlové jsou jen břicha s nohama, ty nikdo ovládat nemůže. Soustředí se jen na to, co budou zase žrát!“

Teď si odkašle Velký archiater. Má hluboký hlas, který jako by přicházel ze dna studny. „Ten dopis není takový nesmysl, jak tvrdíte, markýzi de Mélaku,“ zahučí. „Podobizna měsíce není náhodná. A není to ledajaká provokace. Protože měsíc je jednak těleso, které dokáže zastínit slunce, a jednak alchymistický symbol ghúlů.“

Přestože mám na sobě tlustou koženou náprsenku, zachvějí se. Velký archiater zná taje alchymie lépe než kdokoli jiný. Vždyť právě on před třemi staletími vedl hrůzný rituál transmutace Ludvíka XIV. ve vampýra.

„Alchymistický symbol? Co to znamená?“ zeptá se přidušeně Mélac.

„Cesty Temnoty jsou nevyzpytatelné,“ odpoví tajemně Exili. „Autorka dopisu o sobě tvrdí, že je nesmrtelná. Musí se jednat o neznámou vampýrku, která byla transmutována nelegálně a není zapsána ve fakultním seznamu numerus clausus. Možná, že je sama velice zdatnou alchymistkou. Je totiž pravda, že se Fakultě zatím nepodařilo odhalit původ ghúlů a ještě méně se jí daří je zkrotit. A co když se to této Dámě povedlo? To jméno, které používá, Hekaté, patří antické bohyni okultního Měsíce hlubin, která každý měsíc zmizela z nebe a utekla na Zemi. Je matkou nestvůr, nočních mūr a čar.“

„Při vší úctě, Exili, tahle alchymistická hatmatilka je směšná...“ začne Mélac, ale prelát ho utne chraplavým hlasem.

„Na alchymii není nic směšného! Vysvětlovala by množící se a koordinované útoky ghúlů v Paříži, o kterých jste sám před chvílí mluvil. Útoky, které se vašim jednotkám stále nepodařilo zarazit. Budete čekat s odpovědí, dokud ghúlové nepřevzou vládu nad celým městem?“

Ministr války zůstane chvíli mlčky stát. Veřejné ponížení ho naprosto vyvedlo z míry. Otočí se na červených podpatcích (takové nosí výhradně vampýři) a servilně se přitočí ke Králi.

„Pane, hned pošlu všechny své vojáky uzurpátorku hledat!“ slibuje honem.

„Ty, kteří hlídají zámek, do něhož si každý chodí, jak chce?“ zpraží ho Král.

Najednou se na mě otočí zlatou maskou, jejíž vyčnívající hrany odrážejí záři svíček.

„Vy, Gastefrichová! V poslední době je o nás tak špatně postaráno, že se raději obracím na sedmnáctiletou slečnu než na celou armádu. Zcela sama jste zmařila La Roncièrovo spiknutí,

tak vás dnes požádáme, abyste překazila další rebelii. Pověřujeme vás, abyste, pokud existuje, našla Dámu zázraků.“

Mélač se na mě podívá dravým pohledem. Vůbec se mu nelíbí, že byl takto ponížěn před nejméně postavenými dvořany na zámku. Úzké rty se mu vzteky samovolně pootevrou a odhalí ostré konce špičáků.

Coby ostřílený dvořan ale tu divokost, na kterou se u Dvora dívá skrz prsty, dokáže velmi rychle zkrotit. A tak se jen pohrdavě a jízlivě usměje.

„Při vši úctě, Pane, Diana de Gastefriche je jen křehká a slabá mladá dívka...“ odfrkne si.

„*Křehká?* Bojovnice, která zamordovala zrádce Tristana de La Roncièra?“ opáčí Král. „*Slabá?* Slečna, jejíž krev je obohacena naší nesmrtelnou krví, která u ní probudí nadpřirozené schopnosti?“

Mélač rozmrzele sklopí hlavu.

„No, já... *Křehká* a *slabá* asi nebyla ta správná slova, Pane...“ zadrmolí.

„To tedy nebyla. Protože jste hlupák. Zdalipak znáte Ezo-povu bajku *O lvu a kryse*, kterou zpracoval náš dobrý přítel de la Fontaine?“

„Bajku, Pane?“ zalapá do dechu ministr. „Odpusťte mi, Vaše Veličenstvo, ale asi se víc zajímám o vojenské spisy než o krásnou literaturu.“

„A to děláte chybu. Kdybyste víc četl, použil byste ta *správná slova*, když se obracíte na Krále. A kdybyste znal La Fontaina, věděl byste, že *i někdo malý často dokáže vykonat veliké činy*. Lev měl svou krysu na přehryzáni sítě, když ho někdo chytil. A my máme naši šedivou myšku, která se dokáže dostat do nejzazších koutů Paříže.“

Šedivá myška. Neměnný mě takhle s oblibou nazývá. Cítím v tom oslovení jistou náklonnost i shovívavost zároveň.

Ale teď se hlavně musím nějak vykrotit z mise, kterou mě právě pověřil. Moje místo je tady, ve Versailles, kde můžu potajmu sledovat, co se na zámku děje. A ne v Paříži, abych urovnala spory vysávačů krve opilých mocí!

Udělám neobratné pukrle.

„Pane, jsem neskonale poctěna vaší důvěrou, ale jsem jen vesničanka, která v Paříži nikdy nebyla...“

„Doprovodí vás Suraj z Džajpuru. Náš věrný panoš už byl v Paříži minulé jaro. Na náš příkaz tam bojoval s ghúly. Tehdy jsem ještě nevěděl, že jejich útoky organizuje nějaká odpadlice. Suraj zná zákoutí hlavního města jako své boty. Dokonce i místa, kam se Mělakovi vojáci bojí vkročit.“

Mladý Ind sklopí hlavu s okrovým turbanem. A já rychle vymýšlím nějakou novou výmluvu.

Rychle nějaký nápad!

„Je tu ještě jedna věc, Vaše Veličenstvo,“ řeknu. „Musím se vám přiznat, že jsem po pozření neocenitelné královské krve dosud nezaznamenala žádnou nadpřirozenou schopnost...“

... tedy kromě *děsivých snů a pořádných migrén*, dodám v duchu.

Nakloní se ke mně Velký archiatri a dlouhými, kostnatými prsty mi prohmatá tvář, jako by zkoušel, zda je nějaké ovoce už zralé.

„Hmm... Králův doušek odhaluje u každého svou moc jinak,“ přitaká a měří si mě zapadlými očima zpoza krejzlu. „Je pravda, že u některých panošů se nové schopnosti projevily až později.“

Vtom do toho vstoupí Helenaísa. Po celou dobu konverzace se držela zpátky. Udělá hluboké pukrle (samozřejmě mnohem půvabnější, než dělám já) a pak se otočí na Krále krásným obličejem lemovaným kaštanovými lokny vyčesanými do hurluberlu.

„Dobrovolně se nabízím, že se vydám do Paříže místo Diany, Pane!“ oznámí. „U mě se schopnosti vyvolané vaším Douškem již rozvinuly plně. Cítím se silnější, odolnější... a hlavně mnohem rychlejší.“

Král ji chvíli pozoruje přes otvory neproniknutelné masky.

„Vy chcete konkurovat baronese de Gastefriche, slečno de Plumigny,“ zamrmlá. „To je ale chyba. Vězte, že naši panoši musí potlačit veškeré osobní pocity a věnovat se výhradně naší službě.“

Neměnný jako vždy pečlivě volí slova. Během neúprosne soutěže o Králův doušek mě Helenařsa nařkla, že nejsem dcera barona, ale jen bannereta. Ale jakmile se ze mě stal panoš, Král mi titul baronesy potvrdil. Takže svými slovy právě mé rivalce připomněl, že ve šlechtické hierarchii stojím výš než ona. Protože její rodina byla do šlechtického stavu povýšena teprve nedávno.

„Dokažte nám, že umíte spolupracovat!“ řekne Král. „Pojedete do Paříže všichni tři vybaveni průvodními listy. Nařizujeme vám, abyste našli Dvůr zázraků a přivedli nám do Versailles Dámu živou. Abychom slyšeli z jejích úst, jak se jí podařilo podmanit si ghúly,“ rozhodne nakonec. Pak se narovná. Je o hlavu vyšší než ostatní dvořané. „Naše armáda bude ještě silnější, až se rozšíří o kontingent nočních nestvůrností, které budeme moci ovládat. A tak z nás bude ještě svrchovanější Král Temnoty, který bude poroučet nejen vampýrům, ale i ghúlům. Zkrátka všem nočním bytostem! A ukážeme Francii, Evropě a celému světu, že žádný měsíc nikdy nezastíní naši nesmrtelnou záři.“

Při tom zmuchlá dopis v ruce osázené prsteny. Když ji znovu otevře, v dlani mu leží jen zbytečky rozdrceného papíru.

Ale hlas, který vychází z nehybných rtů, je ještě neúprosnější než jeho pěst.